

Sygn. akt II Ca 618/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Jacek Chmura SSR del. Mariusz Drygas (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgiel

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku P. F.

z udziałem R. S.

o zmianę kontaktów z małoletnią N. F.

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Pleszewie

z dnia 8 września 2015r. sygn. akt III RNsm 207/15

postanawia:

oddalić apelację.

SSR del. Mariusz Drygas SSO Wojciech Vogt SSO Jacek Chmura

Sygn. akt II Ca 618/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. F. po ostatecznym sprecyzowaniu wniosku wystąpił o zmianę kontaktów z małoletnią N. F. ustalonych w ugodzie zawartej przed Sądem Rejonowym w Jarocinie w dniu 21 sierpnia 2014r. w sprawie VIII RNsm 118/14 poprzez dopisanie do punktu 3 ugody, że przy wydawaniu i odbiorze dziecka w terminach ustalonych w ugodzie oraz w terminach ustalonych przez rodziców małoletniej, nie będzie obecny M. M..

Uczestniczka postępowania R. S. wniosła o oddalenie wniosku.

Postanowieniem z dnia 8 września 2015r. w sprawie III RNsm 207/15 Sąd Rejonowy w Pleszewie oddalił wniosek.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Małoletnia N. F., urodzona (...) jest córką wnioskodawcy P. F. i uczestniczki postępowania R. S.. W ugodzie sądowej zawartej w dniu 21 sierpnia 2014r. w sprawie VIII RNsm 118/14 zostały uregulowane widywania wnioskodawcy z małąletnią córką. W szczególności w punkcie 3 ugody rodzice małąletniej ustalili, że przy wydawaniu dziecka P. F. i przy odbiorze dziecka od P. F. będzie obecna tylko matka małąletniej R. S.. Wnioskodawczyni i uczestnik postępowania polubownie zmieniają terminy widzeń ustalone w ugodzie. Przy odbiorze i wydawaniu małąletniej wnioskodawcy obecna jest tylko R. S.. Współpraca rodziców odnośnie zmian kontaktów jest bardzo dobra i między nimi nie ma konfliktu. Konflikt występuje natomiast pomiędzy P. F. a konkubentem R. S. M. M.. Wyrokiem z dnia 9 lutego 2015r. Sąd Rejonowy w Pleszewie uznał M. M. za winnego spowodowania w dniu 4 czerwca 2014r. obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i otarcia naskórka u P. F., to jest czynu z art. 157 § 2 k.k. i wymierzył mu karę grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym wyrokiem Sąd uznał P. F. za winnego znieważenia i naruszenia nietykalności cielesnej M. M., to jest czynu z art. 216 § 1 k.k. oraz art. 217 § 1 k.k. i wymierzył mu również karę grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W dniu 3 kwietnia 2015r. N. F. miała wizytę u lekarza. Wnioskodawca otrzymał informację od matki dziecka o wizycie i poinformował ją, że chce pójść z dzieckiem do lekarza oraz, że przyjedzie po nią oraz córkę pod blok. Wnioskodawca nie pytał o zgodę na widzenie, a kontakt nie był przewidziany w ugodzie. Uczestniczka postępowania nie chciała jechać z wnioskodawcą i powiedziała mu, że spotkają się w przychodni i wejdą razem do lekarza. M. M. zawiózł R. S. i małąletnią od lekarza. W przychodni siedział w poczekalni. Wnioskodawca wezwał Policję. Nie było żadnej awantury między M. M. a wnioskodawcą, wszyscy byli spokojni. Wnioskodawca wszedł z córką i jej matką do lekarza. W dniu 20 sierpnia 2015r. małąletnia miała szczepienia. Wnioskodawca zapowiedział matce dziecka, że przyjedzie i zawiezie ją i dziecko na szczepienie. Ostatecznie wnioskodawca odwołała przyjazd, o czym poinformował matkę dziecka, gdy była już pod przychodnią. Od momentu zawarcia ugody sądowej w sierpniu 2014r. nie było między P. F. a M. M. sytuacji konfliktowych.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, iż małąletnia ma realizowane prawo do swobodnych i niezależnych kontaktów z obojgiem rodziców. Matka małąletniej prawidłowo wykonuje obowiązki wynikające z ugody. Ponadto uwzględnia życzenia ojca małąletniej odnośnie zmiany kontaktów, na bieżąco informuje go o sytuacji zdrowotnej córki. Rozgraniczyć natomiast trzeba niechęć wnioskodawcy do partnera matki dziecka od potrzeb i dobra małąletniej. W konkluzji Sąd I instancji uznał, iż dobro dziecka nie wymaga zmiany kontaktów ustalonych wyżej wskazaną ugodą.

Apelację od tego orzeczenia złożył wnioskodawca P. F., zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku z dnia 1 czerwca 2015r., zmodyfikowanego na rozprawie w dniu 8 września 2015r. Skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 135⁵ k.r.o. w związku z art. 113¹ k.r.o. poprzez błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, iż ochronie prawnej podlegają tylko i wyłącznie terminy kontaktów ustalone w ugodzie sądowej, natomiast dalsze ustalenia kontaktów dokonane przez rodziców w tym zakresie nie mogą korzystać z takiej ochrony
2. sprzeczność ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poprzez uznanie, że jedynie wnioskodawca czuje niechęć do M. M., w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, iż pomiędzy wnioskodawcą a partnerem matki małąletniej M. M. istnieje konflikt
3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie wiarygodności zeznań świadka M. M. w sytuacji, gdy miał on interes faktyczny do składania zeznań o takiej, a nie innej treści

4. naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co skutkowało przyjęciem, że po zawarciu ugody w sierpniu 2014r. nie dochodziło do żadnych konfliktów czy awantur pomiędzy wnioskodawcą a obecnym partnerem matki małoletniej.

Uzasadniając podniesione zarzuty skarżący wskazał, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż dotychczasowe uregulowanie kontaktów nie spełnia w całości swego celu, to jest nie zabezpiecza w sposób należyty dobra małoletniej. O ile bowiem matka małoletniej w żadnej mierze nie utrudnia kontaktów, o tyle jej obecny partner z całą stanowczością to czyni. O istnieniu konfliktu między ojcem małoletniej a partnerem matki w sposób najdobitniejszy świadczy wydany przez Sąd Rejonowy w Pleszewie wyrok karny. Nie jest zatem tak, jak twierdzi Sąd, iż jest to jednostronna niechęć wnioskodawcy, lecz również M. M. darzy niechęcią wnioskodawcę. Sąd dokonując oceny zeznań świadków pominął wyżej wskazane okoliczności i dał w pełni wiarę zeznaniom M. M..

W odpowiedzi na apelację uczestniczka postępowania wniosła o jej oddalenie. Wskazała, iż kontakty wnioskodawcy z córką w żaden sposób nie są utrudniane przez uczestniczkę czy też jej obecnego partnera. Wnioskodawca odbiera córkę co tydzień, bez obecności osób trzecich. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie twierdzeń, z których wynikałoby, że postępowanie M. M. bezpośrednio zagraża dobru dziecka oraz że M. M. uniemożliwia mu realizowanie kontaktów z małoletnią.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Nie są trafne zarzuty dotyczące oceny dowodów oraz poczynienia na ich podstawie błędnych ustaleń faktycznych. Apelujący na poparcie podniesionego zarzutu w istocie konstruuje alternatywny stan faktyczny, formułując swoje twierdzenia w opozycji nie tylko do zeznań świadków czy uczestniczki postępowania, ale także swoich własnych. W apelacji odwołuje się bowiem do rzekomych awantur pomiędzy nim, a obecnym partnerem matki małoletniej po zawarciu ugody z sierpnia 2014r., podczas gdy w zeznaniach przywołuje wyłącznie dwie sytuacje dotyczące relacji z M. M.: z dnia 3 kwietnia 2015r. kiedy to M. M. towarzyszył matce małoletniej i dziecku podczas wizyty u lekarza, a której przebieg był spokojny oraz z dnia 19 sierpnia 2015r. kiedy wnioskodawca w ogóle nie miał kontaktu z konkubentem R. S., gdyż odstąpił od zamiaru zawiezienia córki do lekarza. Godzi się zaś zauważyć, że przywoływane w apelacji zdarzenie z dnia 4 czerwca 2014r. za które obaj mężczyźni zostali skazani, miało miejsce przed zawarciem ugody, a zatem nie może wpływać na ocenę realizowanych na jej podstawie kontaktów.

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd I instancji nie poczynił ustaleń, iż jedynie wnioskodawca czuje niechęć do M. M.. Poza sporem jest stwierdzenie, iż niechęć ta ma charakter obopólny. Natomiast w części rozważań prawnych znalazł się słuszny pogląd, iż trzeba rozgraniczyć niechęć P. F. do konkubenta uczestniczki postępowania od potrzeb i dobra małoletniej. Sąd bowiem rozstrzygając w przedmiocie kontaktów powinien kierować się zawsze priorytetowo dobrem dziecka, a nie interesem jednego czy obojga rodziców (por. wyrok SN z dnia 25 sierpnia 1981 r., III CRN 155/81, niepubl.). Nie znajduje również uzasadnienia zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię już tej przyczyny, iż Sąd Rejonowy przypisywanej mu interpretacji art. 135⁵ k.r.o. w związku z art. 113¹ k.r.o. nie dokonał. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera w szczególności stwierdzenia, iż ochronie prawnej podlegają tylko i wyłącznie kontakty ustalone ugodą sądową i nie to stanowiło przesłankę oddalenia wniosku. Sąd natomiast po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy uznał, że potrzeby oraz dobro dziecka są należycie zabezpieczone, przez co nie wymagają zmiany rozstrzygnięcia w sprawie kontaktów. Sąd II instancji popiera to stanowisko. W istocie również - zważywszy na treść zgłoszonego żądania w jego ostatecznej wersji – także wnioskodawca zdaje się nie dostrzegać potrzeby zmiany kontaktów. Ugoda bowiem w jej punkcie 3 zawiera już uregulowanie, zgodne z petitum zmienionego wniosku. Skoro bowiem ustalono w niej, iż przy wydawaniu dziecka P. F. i przy jego odbiorze będzie obecna tylko matka małoletniej R. S., to dodawanie zastrzeżenia treści: „w terminach ustalonych w ugodzie oraz w terminach ustalonych przez rodziców małoletniej nie będzie obecny M.

M.” stanowiłoby zbędne superfluum. Obowiązujący zapis nie wprowadza bowiem rozróżnienia terminów ustalonych w ugodzie od terminów ustalanych indywidualnie przez rodziców, brak jest zatem podstaw do przyjmowania, by dotyczył wyłącznie tych pierwszych. Ponadto istniejące uregulowanie dopuszcza obecność przy wydawaniu i odbiorze małoletniej tylko R. S., tym samym wynika z niego zakaz obecności innych osób, a więc także M. M..

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono o oddaleniu apelacji.

SSO Jacek Chmura SSO Wojciech Vogt SSR del. Mariusz Drygas